

Og så vil jeg sige til hr. Ulrik Kragh: Glem alt om det der med bevisbyrde, for der findes ingen arbejdsgivere, der er så ubegavede, at de vil bruge den begrundelse, at man er blevet fyret, fordi man ikke vil gå på deltid. Arbejdsgiveren vil selvfølgelig bruge en anden begrundelse, og så gælder bevisbyrdereglerne ikke.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Efter at have tænkt nærmere over det, så tror jeg nok, at jeg selv vil have lov at agitere for Socialdemokratiets meninger frem for at lade hr. Ulrik Kragh gøre det, for det kan efter det svar, jeg fik, udelukkende betyde, at hr. Ulrik Kragh spreder misinformation. Men så er vi færdige med den diskussion.

Derfor vil jeg tage fat i mit hovedspørgsmål til hr. Ulrik Kragh, nemlig de ligeværdige forhold. Jeg ved ikke, hvad det er for et babelstårn, hr. Ulrik Kragh befinder sig i, hvor der er nogle få arbejdsgivere, som er dårlige, et brodne kar, eller hvad var det, der blev sagt.

Jeg må sige til hr. Ulrik Kragh, at vi laver lovgivning, vi laver beskyttelse, og man laver overenskomster for netop at beskytte sig mod de brodne kar. For alle dem, der er ordentlige mod hinanden, er der jo ikke nogen grund til at have regler. Men man har reglerne de steder for at sikre, at de brodne kar ikke får lov at brede sig. Og det, der er problemet med det her lovforslag, er, at man åbner nye adgange for, at de brodne kar kan tvinge mennesker på deltid gennem sicilianske tilbud.

Hvis hr. Ulrik Kragh tror, at han har skabt ligeværdighed med det her lovforslag, tror hr. Ulrik Kragh forkert. Så har han fået forkert information i sit babelstårn. Mange af de deputationer kom her, fordi de repræsenterer mennesker, som har prøvet de der sicilianske tilbud, som medarbejdere får, og deres beskyttelse ligger i overenskomsterne, og den ligger hos tillidsrepræsentanterne.

Jeg vil gerne bede om at få en uddybning: Mener hr. Ulrik Kragh, at en lønmodtager er ligeværdig med en arbejdsgiver, når man tager visse dele af vedkommendes arbejdsbetingelser ud af en aftale og gør dem til et individuelt forhold? Det er jo det, man har gjort i New Zealand. Og der virker det jo på den måde, som hr. Ulrik Kragh formentlig ønsker at det skal virke.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Vi fik før en illustration af spørgsmålet om den delte bevisførelse. Og vi fik også at vide, hvordan den er bygget op, når det drejer sig om sexchikane. Det spørgsmål, der stadig væk står tilbage, er sådan set, at der ikke er lavet nogen beskyttelse her, som sikrer, at arbejdsgiveren ikke bare kan bruge en anden bestemmelse til at få sin vilje gennemført, så folk ryger på deltid. Der ligger mange andre afskedigelsesmuligheder i det danske system, hvorimod det andet, som hr. Ulrik Kragh prøvede at sammenligne med, jo er en enkelt handling.

Så sagde hr. Ulrik Kragh: Vi vil jo bare sørge for, at de sidste 6 pct. får muligheden. Jeg mener, at vi har hørt de deputationer, der har været herinde, sige, at deres problem ved at få deltiden var, at arbejdsgiverne ikke ville give dem deltiden. Derfor må jeg spørge hr. Ulrik Kragh: Får de mere deltid ved det her, hvis arbejdsgiveren siger nej?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Til hr. Ole Vagn Christensen vil jeg starte med at sige, at vi er tilfredse med den delte bevisbyrde. Vi synes, det er en god vej, vi er landet på, efter forslaget fra Dansk Folkeparti. Ud fra det synspunkt, at vi ikke ønsker, at der er nogen, der skal kunne tvinges, synes vi, at det er landet det rigtige sted.

Når det er sådan, at hr. Ole Vagn Christensen siger, at der ingen beskyttelse er imod at bruge andre grunde til afskedigelser, må jeg sige, at dette her forslag jo ikke bryder ind i alle mulige andre forhold, hvor man som arbejdsgiver har mulighed for at lede og tilrettelægge arbejdet. Det er klart. Der er ikke nogen ændringer her, men der er en delt bevisbyrde, således at den enkelte lønmodtager har gode muligheder for at kunne få en god og fair retsbehandling, hvis det er sådan, at vedkommende bliver uretmæssigt afskediget. Det synes vi er landet godt, og det er vi tilfredse med.

Hr. Jan Petersen forsøger at rende uden om »mennesket først«, og det kan jeg godt forstå, men det må vi tage efterfølgende.

Jeg synes, at vi igen når frem til paradoksargumentationen, for hr. Jan Petersen siger, at love skal laves således, at man beskytter alle. Altså når det er sådan, at det ikke er alle, der eksempelvis er beskyttet, skal man lave en lov. Men samtidig med det kan hr. Jan Petersen ikke ac-